

חַת"ת לַשַּׁבָּת קוֹדֶשׁ פְּרָשְׁת וַיֵּשֶׁב שַׁבָּת מְבֻרָכִים טַבַּת כ"ג בְּסֵלּוֹ ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִש"י

שֵׁר הַמְשָׁקִים וְשֵׁר הָאוֹפִים שֶׁל פְּרָעָה, חָלְמוּ חֲלוֹם בְּשֵׁהוּתָם בְּבֵית הַסֵּהר וַיִּוֹסֶף פֶּתַר לָהֶם אוֹתוֹ.
יוֹסֶף עֲדִין הָיָה בְּבֵית הַסֵּהר, הוּא עֶזֶר עִם הָאֲסִירִים הָאֲחֵרִים. ה' לֹא רָצָה שְׁכַלְמֵם יִדְבְּרוּ דְבָרִים לֹא יָפִים עַל יוֹסֶף וְעַל מָה שֶׁהֵם חֲשָׁבוּ שֶׁהוּא נֹסֶה לַעֲשׂוֹת לְאִשְׁתּוֹ שֶׁל פּוֹטִיפָר. לָכֵן גָּרַם שִׁיחִיָּה לָהֶם מִשְׁהוּ אַחַר לְדַבֵּר עֲלָיו.

שֵׁר הַמְשָׁקִים שֶׁל פְּרָעָה (שְׂאֲחָרָא לְהַבִּיא לּוֹ אֶת הַמְשָׁקָה) וְשֵׁר הָאוֹפִים שֶׁל פְּרָעָה (הָאֲחָרָא עַל כָּל הַמְּאָפִים שְׂמוֹגְשִׁים לוֹ) הִכְעִיסוּ אוֹתוֹ מְאֹד. פְּרָעָה מָצָא זְבוּב בֵּינָם וְאָבָן בְּלֶחֶם שְׁלוֹ; פְּרָעָה מְאֹד מְאֹד כְּעַס וְזָרַק אֶת שְׁנֵיהֶם לְבֵית הַסֵּהר. לְמָקוֹם שֶׁבּוּ הָיָה יוֹסֶף מְמַנֶּה עֲלֵיהֶם, הֵם נִשְׂאָרוּ בְּכֹלָא לְשָׁנָה.
לִילָה אֶחָד חָלְמוּ שְׁנֵיהֶם חֲלוֹם, שֵׁר הַמְשָׁקִים חָלַם חֲלוֹם מְשָׁנָה, חֲלוֹם לֹא מוֹבָן וְגַם אֶת הַחֲלוֹם שֶׁל שֵׁר הָאוֹפִים וְהַמְשָׁמְעוֹת שְׁלוֹ. לְשֵׁר הָאוֹפִים הָיָה חֲלוֹם מוֹזֵר, שֶׁהוּא לֹא הִבִּין. וְהוּא גַם חָלַם אֶת הַחֲלוֹם שֶׁל שֵׁר הַמְשָׁקִים וְאֶת הַמְשָׁמְעוֹת שְׁלוֹ.

כְּשִׁיוֹסֶף בָּא בְּבִקְרָה לְבַדֵּק מָה קוֹרָה אֲתָם, הוּא רָאָה שֶׁהֵם הִיוּ מְאֹד עֲצוּבִים בְּגָלֵל מִשְׁהוּ אֲזִי הוּא שָׂאֵל אוֹתָם לְמָה. הֵם אָמְרוּ שֶׁהִיוּ לָהֶם חֲלוֹמוֹת מְשָׁנִים אֲבָל אֵין אֵין אֶחָד שֶׁיִּכּוֹל לַעֲזֹר לָהֶם וְלִפְתּוֹר אֶת הַחֲלוֹם וְלְמָה הַכּוֹנֵה.

יוֹסֶף אָמַר - ה' יוֹדֵעַ לִפְתּוֹר אֶת הַחֲלוֹמוֹת, בּוֹאוּ תִסְפְּרוּ לִי עַל הַחֲלוֹם שְׁלָכֶם.

שֵׁר הַמְשָׁקִים סִפְּרוּ לוֹ אֶת חֲלוֹמוֹ: חֲלַמְתִּי עַל גֶּפֶן בְּשִׁלּוּשָׁה עֲנָבִים שֶׁגִּדְלוּ. כְּשֶׁהָעֲנָבִים גִּדְלוּ סַחֲטִיתִי אוֹתָם לְתוֹךְ הַכּוֹס שֶׁל פְּרָעָה שֶׁהִזְזִקְתִּי בְיָדִי וְנִתְתִּיתִי אֶת הַכּוֹס לְפְרָעָה.

יוֹסֶף הִבִּין שֶׁשֵׁר הַמְשָׁקִים יִצְטָרֵף לְבַקֵּשׁ מִפְּרָעָה שִׁישְׁחַרֵּר אֶת יוֹסֶף וְחֲשַׁב שֶׁזֶה יִקְרָה מְאֹד בְּקִרְבּוֹ, לָכֵן אָמַר לוֹ: בְּעוֹד שְׁלוּשָׁה יָמִים, פְּרָעָה יוֹצִיא אוֹתָךְ מִבֵּית הַכּוֹס וְאֲתָה תִחְזוֹר לְהִיּוֹת שֵׁר הַמְשָׁקִים שְׁלוֹ. כְּשֶׁזֶה יִקְרָה בְּבִקְשָׁה תִסְפֹּר לְפְרָעָה עַל כִּדֵּי שֶׁהוּא יִשְׁחַרֵּר אוֹתִי מִהַכּוֹס בְּגָלֵל שֶׁחֲטָפוּ אוֹתִי וּמְכָרוּ אוֹתִי וְאֵנִי לֹא עֲשִׂיתִי שׁוּם דְּבָר רַע שִׁיגָרַם לִי לְהִכְנִס לְבֵית הַסֵּהר.

כְּשֶׁהָאוֹפָה שָׁמְעָה אֶת הַהִסְבֵּר שֶׁל יוֹסֶף לְחֲלוֹם שֶׁל שֵׁר הַמְשָׁקִים וְשֶׁזֶה נִכּוֹן כִּי הוּא חָלַם אֶת הַפְּתוּרָה

הזה של חברו, הוא החליט לבקש מיוסף לפרש את החלום שלו. ואז הוא ספר לו: בחלומי 3 סלסלות על ראשי, בסלסלות היה הלחם של פרעה, וצפורים נגסו בהם.

יוסף פרש לו את החלום: בעוד שלושה ימים, פרעה יהרג אותך ולא יקבור אותך אלא יתלה את גופתך כדי שהצפורים יוכלו לאכל ממנה.

ביום השלישי, יום ההלדת של פרעה, פרעה ערך מסבה גדולה. הוא חשב מי יכול לשרת אותו? ונזכר פתאום בשר המשקים ובשר האופים. הוא החזיר את שר המשקים לעבודה בארמון והרג את שר האופים בדיוק כפי שיוסף אמר.

ה' גם ליוסף להשאיר בבית הסהר שנתים לאחר המסבה שערך פרעה. הזמן הזה אפשר לו לעשות תשובה כראוי על כך שלא היה לו מספיק בטחון בה'.

תהלים / יום כ"ג לחדש, פרקים ק"ח-ק"י"ב

בפרק ק"ט אומר דוד המלך "כי עני ואביון אנכי ולפי חלל בקרבי".

למה מתכוון דוד המלך? למה בונתו באומרו שיש לו חלל בלב?

הגמרא מסבירה שדוד המלך אמר שיש לו חצי ריק בלב- החלק בו נמצא בדרך כלל היצר הרע.

לדוד המלך לא היה יצר הרע, הוא "הרג" אותו על ידי תעניות.

בתנאי, האדמו"ר הזקן מלמדנו, שזה הכונה צדיק, אדם שאין לו יצר הרע. למרביתנו, יש יצר טוב וגם יצר רע, ועלינו להלחם כל הזמן כדי שהיצר הטוב ינצח. (ה' ברא את דוד המלך עם יצר הרע שאפשר להרוגו, אבל זה לא קים אצל כלם).

כל אדם בעולם נותן לה' נחת מיחדת ושונה מהשני ומביא סוג אחר של אור לתוך העולם.

תנ"א / לקוטי אמרים- הקדמת המלקט (כ"ג כסלו שנה מעברת)

בתנאי היום מסיימים את הקדמתו של האדמו"ר הזקן לספר התנאי.

האדמו"ר הזקן אומר לנו שהתנאי הדפס מלכתחלה בקונטרסים (חבורות) והיו בהם הרבה טעיות. חלק מהטעיות נעשו אפלו בכונה על ידי אנשים שלא רצו שספר התנאי יתפשט. וכעת הגיע הזמן שהוא ידפס בספר, וכך כל הטעיות יתקנו.

המדפיסים עובדים על כך קשה מאוד וזו הפרנסה שלהם. אם אנשים אחרים ידפיסו את התנאי, לא יהיו מספיק קונים מהמדפיסים. לכן בכח ההלכה, האדמו"ר הזקן כותב בשפה חריפה מאוד שאין להדפיס שוב את הספר על ידי שום מדפיס אחר, עד לתאריך מסים.

היום יום / כ"ג כסלו

הרבי המהר"ש אמר: שלושה ימים לפני שבת כבר מתחילים להתכונן לשבת.

הזוהר אומר, שהשבת משפיעה ברכות לכל ימות השבוע, שלושה ימים לפני שבת, ושלושה ימים אחרי שבת.

מתחילים את ההכנות לשבת הבאה כבר מיום רביעי, וב"שיר של יום" ליום רביעי אומרים את שלושת הפסוקים הראשונים של "לכו נרננה", ההתחלה של תפילת ערבית בליל שבת". פסוקים אלו מזכירים לנו ששבת מתקרבת.

ספר המצות / מצות עשה מ"ג, מ"ג, מ"ה, מ"ו, מ"ז, מ"ח, נ', נ"א

היום לומדים שמונה מצוות אודות הקרבת שמונה קרבנות מיחדים המקריבים בחגים.

1. **מצות עשה מ"ג** – מקריבים קרבן נוסף (מוסף) בכל אחד מימי חג הפסח.
2. **מצות עשה מ"ד** – ביום השני של חג הפסח מקריבים את קרבן העמר.
3. **מצות עשה מ"ה** – חמשים יום אחרי הקרבת קרבן העמר, מקריבים את קרבן עצרת (שבועות).
4. **מצות עשה מ"ו** – בשבועות מקריבים את שתי הלחם העשויים חמץ.
5. **מצות עשה מ"ז** – בראש השנה מקריבים קרבן נוסף (מוסף).
6. **מצות עשה מ"ח** – ביום כפור מקריבים קרבן נוסף (מוסף).
7. **מצות עשה נ'** – מקריבים קרבנות נוספים מדי יום בחג הסוכות.
8. **מצות עשה נ"א** – בשמיני עצרת מקריבים קרבן נוסף (מוסף).

רמב"ם / הלכות תמידין ומוספין פרקים ו', ז', ח'

היום לומדים עוד על הקרבת הקרבנות שמנינו למעלה.

פרק ו' – הפרק הזה ברמב"ם הוא כמו קריאת ספור, כיצד הכהנים היו מתעוררים בבקר כדי לבצע את עבודתם במקדש.

פרק ז' – לומדים אודות הקרבת קרבן מיחד בראש חודש, הקרבנות המקריבים בפסח וקרבן העמר, אודות אופן קצירת התבואה לקרבן העמר: בערב פסח היו קושרים את התבואה בערמות תוך שהיא עדין צומחת כדי שיהיה קל יותר ללקט יחד. אחרי החג, כלם היו באים להשתתף בקציר. שליחי בית הדין היו שואלים שאלות, כל שאלה שלוש פעמים בקול, כדי לוודא שכלם שמעו והבינו את המתרחש:

האם באה (שקעה) השמש? שאלו שלוש פעמים וכלם יחד ענו כן.

מגל (כלי חתוך תבואה) זה? שלוש פעמים וכלם ענו יחד כן.

סל זה? כן.

שבוע זה?

האקצור? כן! כן! כן!

הרמב"ם מסביר כיצד הכינו את הקרבן.

פרק ח' – לומדים על שני הלחם שהיו חמץ שהיו מקריבים על גבי המזבח בשבועות.

זרכי החסידות / לחיות עם הזמן – וישב

כאשר יוסף הצדיק היה בבית הסהר, הוא פגש את שר המשקים ושר האופים שגם הם היו שם.

התורה מספרת על אנשים אלו, ועד כמה הצטערו מהחלומות שחלמו.

התורה כה מקפידה על כל אות ומלה. מדוע עלינו לדעת על כל פרט בחלומם של שר המשקים ושר האופים?

הדבר מלמדנו הוראה חשובה כיצד להתנהג אל אנשים אחרים. המצאות בבית הסוהר אינה דבר משמח. להיות בבית הסוהר במדינה רחוקה באשר אין אף אחד שיכול לבקר, בענש על דבר שאפילו לא עשה, היא קשה מאד מאד ליוסף.

אבל אפילו בהיותו סובל בעצמו, הוא לא חשב רק על מה שמפריע לו. במקום, יוסף חפש כל הזמן לעזור לאנשים אחרים.

הוא הבחין באשר שר המשקים ושר האופים נראו עצובים יותר מהרגיל, ומיד שאל אותם מה מפריע להם. לבסוף העזרה שלו עזרה גם לו בעצמו לצאת מבית הסוהר.

אפשר ללמד מכאן שאפילו באשר יש לנו את הבעיות והאתגרים הפרטיים שלנו, אסור לנו לחשב רק על עצמנו. יש לחפש ולראות כיצד ביכלתנו לסייע לאדם אחר. ובדיוק כמו יוסף הצדיק, נוכל לראות בסוף שאנו עוזרים בעצם לעצמנו.

(ראה שיחת מקץ ה'תשל"ד, המאור שבתורה עמ' 522)